

— Nog een half uur en dan komt ze, siste hij.

Hij verlangde, dat alles maar over zou zijn. Dan kon hij morgen met zijn vader terugkeren. De oude zou wel janken en kermen...

— Maar als het mis loopt met de bende, laat ik hem zitten en trek ik naar de vreemde, nam de schurk zich voor.

Spitel ontstak een klein licht en zag zijn pistolen na. De wapens waren in orde.

— Maar ik moet een groter licht maken, mompelde hij. Dat moet vertrouwen wekken. Dan denkt Aleida dat vader hier is... Ik wacht haar in de dreef af.

Hij verwierp de veronderstelling dat er meer volk bij Aleida en Doolage zou zijn... Als zijn nicht in vertrouwen naar haar oom kwam, zou ze er geen vreemden in mengen.

En zo ze alleen was... geheel alleen?

— Dan geen gesprek meer... geen woord! besloot Spitel. Geen zwakheid, dadelijk het schot... Ze heeft de andere genomen... mijn doods vijand. Dat vergeef ik nooit.

Hij verliet het huis en ging naar de stal, waar hij op de tast een spade zocht. Dan sloop hij de dreef in.

Achter een struik begon hij te graven. 't Was een kuil, waarin hij zijn

slachtoffer of slachtoffers wilde verduiken.

— Voorlopig! zei Spitel. Morgen kan ik een andere plaats uitzoeken, bijvoorbeeld onder de vloer in de geheime kelder.

Hij zweette, niet alleen van vermoeienis, maar ook van spanning en angst. Het was de gejaagdheid van de misdadiger.

— 't Is diep genoeg! mompelde hij, toen hij nauwelijks enige spaden vol gedolven had. Maar hij werkte dan toch voort... daalde zelfs in het graf en wierp driftig de grond op.

Eindelijk was hij voldaan.

En nu wachtte hij achter de bomen. Zou Aleida komen?

— Anders ga ik naar de Wolvenburg en schiet ik ze daar beiden dood! raasde Spitel. Ik zal mij als een oude man vermommen en doen alsof ik vader ben. Daar zal ze niet weigeren mij te ontvangen en te spreken.

Hij luisterde gespannen. Hoorde hij daar niets? Neen, het was de wind, die door de bomen zuchtte. Denijs moest zich tot geduld dwingen.

Eindelijk hoorde hij een stap. De keijtes aan het hek kraakten.

Spitel ontroerde.

— Daar is ze! siste hij en hield zijn pistool gereed.

Hij loerde van achter een stam. Een gedaante naderde.

— Alle duivels, ze is toch alleen ! zei Denijs. Maar geen zwakheid. Doolage en anderen staan misschien op wacht. Geen gesprek. Ze mag geen tijd hebben om een woord te zeggen, een kreet te laten horen...

Hij zag nu de gestalte duidelijk. Nog aarzelde Spitel...

— Vooruit ! beval hij zich zelf.

Dan sprong hij in de dreef... Tegelijk knalde een schot en nog een... De gedaante zonk neer... Even nog een stuip trekking, maar geen kreet, geen klank, nauwelijks een zucht...

— Ha, ze is er aan ! riep Denijs met een vloek.

Maar plots schrok hij geweldig. Er klonken stemmen.

— Zoals ik dacht... Doolage en anderen stonden op wacht, mompelde Denijs, haastig weer achter een boom wijkend. Hij zal zijn wijf dood vinden. Dat is nu zijn huwelijk... Ik had het goed voorzien... Aleida had geen tijd om zijn hulp in te roepen.

Een licht zweefde in de laan. Verscheidene mensen spraken.

— Twee schoten... dus is het hier niet pluis ! zei er een.

— Doolage ! dacht Spitel. Ha, ik wil hem horen kermen, als hij zijn vrouw vindt...

Maar nu kreeg Denijs als een hevige schok.

— Als het maar geen gevecht is tussen oom en Denijs ? klonk het.

En de moordenaar herkende duidelijk Aleida's stem. Hij had haar niet neergeschoten... Maar wie dan ?

Spitel moest van ontsteltenis tegen een boom leunen.

— Hier ligt iemand, sprak Doolage. Een vrouw is het... Licht eens bij...

Hij bukte zich.

— Hemel, ze is dood... zie, bloed op de borst, zei hij verschrikt. En dat gezicht ! Waar zag ik dat nog ? Ha, ik weet het... in de gevangenis... Dit meisje is van de bende... Ze heet Mariette. Ze was in de kelder te Oudenaarde, gelijk met mij.

— De moordenaar kan nog niet ver zijn ! riep Sander.

En toen Spitel dat hoorde, beving hem een geweldige vrees. Hij sloop vlug heen en zette het dan op een lopen. Hij had Mariette gedood... zijn lief, het meisje, dat hij nog beminde, zoals een rover bemint...

Teleurstelling, spijt, woede maakten hem als razend. Hij had zijn kans gemist. Aleida leefde nog en bevond zich bij haar man. Het ganse plan was mislukt. En nu zou Aleida zich niet meer laten vangen in een strik.

— Wacht hen af aan de Wolvenburg en schiet ! riep hem een inwendige stem toe.

Maar Denijs had er de moed niet meer toe. Mariette vermoord door zijn hand... Die waarheid drukte hem neer. Hij liep als een gek over de weg... Mariette vermoord ! 't Was of men hem van alle zijden aanriep, of men hem beschuldigde en bedreigde.

Spitel doolde verder. Hij kwam in een dorp en herkende de kerk van Mater. Ontsteld rende hij een zijweg in. Hij vreesde herkend te worden. Uitgeput zonk hij eindelijk tegen een haag neer.

DE VERGISSING.

A LEIDA van Balen had dus naar het Vossenhol willen gaan, vertrouwend op de echtheid van de brief en gedreven door liefde voor haar oom.

En om half acht verliet ze met Bernard en enkele getrouwen de bruiloftstafel.

De pastoor van Volkegem was reeds vroeger huiswaarts gekeerd.

Bernard was veel wantrouwender dan Aleida.

Mariette, die van Maria-Horebeke kwam, was kort voor hen. Zij hoorde het gezelschap zelfs spreken en haastte zich om het vooruit te blijven. Ze wist niet, wie daar waren. Maar zo die lieden naar het Vossenhol gingen, zou Denijs zijn nieuw liefje wegduiken en dan

kon zij hem niet verrassen. Ze wilde dus eerst op het kasteel aankomen.

En dat was haar dood... Denijs hield het roversmeisje voor Aleida en schoot haar neer. Het gezelschap hoorde de schoten en vond het lijk, maar vermoedde de waarheid nog niet.

Toch dacht Doolage na.

— Ik geloof niet aan Spitel's verdwijning, fluisterde hij tot zijn vrouw.

— Waarom niet ?

— Mariette had betrekkingen met hem. Als ze hier komt, kan hij ook niet ver zijn. Een medeminnaar heeft ze nu misschien gedood.

— Een andere veronderstelling lijkt me toch ook waarschijnlijk... Die Mariette zag Spitel niet meer, omdat hij verdwenen is. Ze komt naar hem informeren. Laat ons toch naar het kasteel gaan. Er is licht... oom zal er zijn en ons nader inlichten !

— Voor het arme meisje kunnen wij niets meer doen. Ze is dood...

— Moet het lijk daar zo blijven ? vroeg Aleida.

— We zouden het gerecht moeten waarschuwen, maar de ambtenaar van Mater zal zich niet roeren. Breng ik de dode weg, dan krijg ik weer moeite met de heren van het land van Aalst. Zo uw oom daar is, kan hij maatregelen nemen, hij is op zijn gebied.

Het gezelschap ging tot aan de woning. De deur was open.

— Voorzichtig ! waarschuwde Doolage. Er is nu al een moord gebeurd... Er zouden nog verrassingen kunnen plaats hebben. Allen de wapens gereed. Aleida blij achteraan.

Bernard stapte vooraan. Hij loerde in de kamer waar het licht brandde. Het vertrek was leeg.

De anderen traden nu ook binnen. Op de sofa lag een paar handschoenen.

— Die zijn van Denijs... ik heb ze zelf gebreid, zei Aleida.

— Hier is iemand geweest, sprak Bernard. Zie de slijksporen op het tapijt... ze zijn nog vers... Laat ze ons volgen...

— Maar zou oom niet boven zijn ?

Aleida riep luid. Haar stem klonk door het huis. Er volgde geen antwoord...

— Neen, uw oom is hier niet, ging Doolage voort. Laat ons nu de voetsporen volgen.

Bij het schijnsel van de lantaarn keek hij naar de vlekken. Ze leidden naar buiten. Hier zag men de sporen in de grond. Ze brachten het gezelschap in de stal.

— Hier moet men iets gehaald hebben... Zie maar, ging hij voort, de voetsporen lopen weer naar buiten... Licht goed bij, Sander. Mannen, kijkt om u heen... en wapens in de hand ! Geen verrassing !

Doolage volgde de indrukken langs de dreef. Dan weken die af achter een heester. Bernard ontstelde. Bijna lag hij in de gapende kuil.

— Hemel, hier is een graf gereed gemaakt ! riep hij verschrikt. De spade ligt daar nog.

— Waarlijk ! zei Aleida huiverend.

— 't Graf voor dat meisje, verzekerde Sander.

— Ja, sprak een der Blommaerts. Wel, we mogen in deze dagen met de psalmist zeggen : « Red mij, Here, van de kwade mens... behoed mij voor de man van het geweld, die veel kwaad in het hart draagt ». Maar we moeten er ook bijvoegen : « Neig mijn hart niet tot een kwade zaak, om enige handel in goddeloosheid te doen met mannen, die ongerechtigheid wekken, dat ik niet ete van hun lekkernijen ». Dat slachtoffer is een roversmeisje, hebben wij gehoord ?

— Ja ! stemde Doolage toe.

— Bezweken voor de verleidingen van de wereld, voor het genot van de zonde en nu dit einde. En het is het einde wel naar het zeggen van de mensen, maar niet voor de eeuwigheid.

Ieder was onder de indruk van dit graf, zo dicht bij het lijk.

— De moordenaar is in huis geweest, zei Doolage. Dan ging hij naar de stal, zeker om die spade. Daarna kwam hij

hier het graf delven, pleegde vervolgens zijn misdaad en ging voor ons op de vlucht.

— En zou het Denijs van Balen zijn? vroeg Deschepper die aan de handschoenen dacht, welke door Aleida herkend waren.

— Wij mogen niemand beschuldigen, hernam Bernard.

— « Oordeel niet, opdat gij niet geoordeeld worde », lezen wij in de Heilige Schrift, sprak een der Blommaerts. Maar een feit is het, dat Denijs van Balen een liederlijk leven leidde tot ergernis van velen, voor wie hij een voorbeeld moest zijn! De jonkvrouw mag het mij niet kwalijk nemen, dat ik het zo openhartig zeg!

Aleida was zeer ontroerd. Ze antwoordde niet. Plots geloofde ze aan de schuld van Denijs. Door zijn hand moest Mariette gevallen zijn. Het was zijn slachtoffer dat daar in de dreef lag... Oom bevond zich hier niet... Spitel was er geweest. Had hij haar hier gelokt? Doch de brief was in ooms schrift! Deed haar oom dan toch mee in een schandelijk stuk?

— Kijk maar, zei Bernard, de voetsporen leiden ginds heen, weg van de dreef. Langs daar is de moordenaar gevlucht.

— Ja, de goddelozen zijn als het kaf, dat de wind heen drijft, verzekerde een der Blommaerts. Daarom zullen zij niet bestaan in het gericht, hun weg zal vergaan. Daar is een kuil... maar Salomo zei het reeds: « Die een kuil graaft, zal er in vallen en die een steen wentelt, op hem zal hij weerkeren ».

— Kom, we moeten nog eens terug in huis, zei Doolage.

— Och, neen... laat ons gaan! smeekte Aleida.

— Dadelijk, lieve. Even nog! Ik moet mijn plicht doen. Hier is een misdaad ontdekt en een onderzoek is nog mogelijk.

Aleida nam haar echtgenoot even terzijde.

— Denijs is de moordenaar, fluisterde ze. Ik kan niet meer twijfelen.

— Ik wilde u juist vragen een paar schoenen van hem te tonen, dan kunnen we zien of deze passen in de indrukken.

— En al die mannen?

— Ze vermoeden toch de waarheid.

— O, als gij Denijs aanklaagt en hij wordt gevat, dan zal hij mij niet sparen... De schijn is tegen mij.

— Ik weet dit alles, maar nu ben ik geheel uw beschermer! Laat ons daarvoor niet terug deinzen. Vertrouw op mij. Ge zijt heden mijn vrouw geworden...

— Welk een huwelijksdag!

— Alles wordt goed. Kom nu nog even naar het huis en toon mij een paar schoenen.

Aleida was weer gedwee. Ze deed, wat Bernard haar verzocht. En de maat der schoenen kwam met de voetstappen overeen. Eindelijk zou het gezelschap naar de Wolvenburg terugkeren.

— En het lijkt? vroeg Sander.

— Moet hier blijven, antwoordde Doolage haastig. Ik zal morgenochtend het gerecht verwittigen. Intussen laten we alles zoals we het vonden. We zijn nu met getuigen genoeg.

Men verliet het tragisch Vossenhol.

— Gaat ge Denijs aanklagen? vroeg Aleida.

— Ik zal wel moeten. De mannen begrijpen dat hij verdacht wordt. O, er is nog veel raadselachtigs. Waarom lokte Spitel u naar het Vossenhol?

— Oom schreef de brief...

— Dan is hij medeplichtig. En waarom? Om u weer in hun macht te krijgen! Of nog iets anders... 't Is nog iets anders... 't Is wel een vreselijke gedachte... Was dat schot voor u bestemd... en het graf ook?

Ontsteld drukte Aleida zich tegen haar echtgenoot aan.

— Wees maar niet bang meer! Gij zijt veilig! bemoedigde Bernard.

— Maar ik kan niet geloven aan ooms medeplichtigheid. Zeker wilde hij

komen, maar Denijs zal het verhinderd hebben.

— We staan nog voor raadselen. Ik moet nadenken... Maar voortaan houd ik u veilig binnen de Wolvenburg.

— Wie weet...

— Wat ?

— O, ge begrijpt wat ik bedoel. De schijn is tegen mij... En als de bende gevat wordt...

Aleida had dit fluisterend gezegd zodat de anderen het gesprek niet konden verstaan.

— Maak u toch niet ongerust... ik ben uw beschermer ! herhaalde Bernard.

— Ik ben te zwak geweest, ik had niet op het kasteel mogen binnendringen, mijn lot niet mogen verbinden aan het uwe. Deze gebeurtenis op onze huwelijksdag, jaagt me schrik aan. 't Is als een kwaad voorteken.

— Foei, wat bijgeloof ! En ik ben niet bijgelovig meer, nu ik het spook van de Wolvenburg gevangen heb en houd. Kijk daar staat uw, ons huis...

En op het sein van de meester, liet Renatus de brug neer.

SPITEL'S TOCHT.

SPITEL kwam als een waanzinnige aan het huisje op de Franse kouter te Maria-Horebeke aan. Hij beukte op de deur. Kathelijne deed dadelijk open.

— Ligt ge nog niet in uw nest ? snauwde de jonge man.

— Neen ! Uw vader is zo bang... hij denkt altijd maar aan de beul van Aalst en daarom heb ik een lichtje aangestoken. Maar wat ziet gij er ontdaan uit.

— Houd uw mond...

Diederik van Balen was half opgerezen van zijn beddezak, en staarde zijn zoon angstig aan.

— Niets vragen ! verbood Denijs.

— Is het meisje gekomen ? vroeg echter Kathelijne.

— Welk meisje ?

En weer ontselde Spitel.

— Een lief kind... Ze kwam van de bende... Ik heb haar naar het Vossenhof gestuurd.

— Gij ?

En Denijs wilde de oude vrouw bij de keel grijpen. Maar Kathelijne snakte de blaaspijp van de haard op en verhief die als een wapen, schreeuwend :

— Raak me eens aan... dan sla ik u de kop in ! 't Is nu wel !

Ze sloop naar de deur en ging buiten.

— Blijf maar samen hier ! vervolgde ze. Ge kunt in mijn kot wonen, maar ik zit niet bij rovers. Ze zouden mij ook aanhouden ! 't Gerecht zal u pakken !

— Kom terug ! gebod Denijs.

Kathelijne verdween echter in het struikgewas. Spitel was haar spoor kwijt en vloekend keerde hij in de hut weer.

— Is ze weg ? kreunde de oude man.

— Ja...

— O, ze zal ons verraden !

— Maar neen !

— Ja... ja... ze heeft me heel de avond geplaagd met het gerecht.

— Omdat ze merkt dat ge bang zijt.

— Is Aleida ginder niet gekomen ?

— Neen... Nu zijt gij blij hé ? Ha, ik zou ze toch gedood hebben en ik zal het nog doen !

— Neen, Denijs... dat niet...

— Ha, zij moet ons zeker aan de galg brengen ? Weet ge wat er gebeurd is ? Ze is vandaag getrouwd met Doolage.

— Hoe weet ge dat ?

— Dat gaat u niet aan, maar het is toch zo ! En nu zal ze ons in het kot helpen. Zo bestaat de valse feeke, die gij altijd moest beschermen. Ze had al lang mijn wijf kunnen zijn... getrouwd of niet hadt ge me laten doen. Dan zou Doolage haar niet meer willen hebben.

— Getrouwd in zo'n korte tijd.

— En waarom niet ? De pastoor van Volkegem is op de Wolvenburg geweest. Maar moesten wij gepakt worden, dan klaag ik Aleida ook aan. Ze is dikwijls met mij mee geweest. Er zijn er in de bende die haar kennen en tegen haar zullen getuigen. Ha, dan komt de kas-

teelvrouwe van de Wolvenburg eveneens op het schavot. Of zoudt gij haar dan nog verdedigen ?

— Zij heeft geen schuld...

— Alle duivels, hij begint al. « Zij heeft geen schuld », bazelt hij. Maar ze was dikwijls bij mij... ze deed boodschappen bij de leden.

— Ze wist dat niet ! Aleida dacht dat ge handel dreeft !

— Zult ge nu zwijgen ? Of moet ik u in de steek laten ? Als ge nog zo stom spreekt, trek ik alleen weg, naar de vreemde.

— O, neen, Denijs.

— Laat me nu gerust... ik moet nadenken. Leg u neer en slaap !

— Slapen ?

— Ja... ge maakt u te zenuwachtig.

— We kunnen hier niet blijven. We moeten dadelijk heengaan. Kathelijne zal ons verklikken.

— Slaap, zeg ik ! Waar zou ze ons verklikken ! Er is geen enkele ambtenaar, die 's avonds uit zijn huis durft te komen !

— Ze zal naar Aalst lopen !

— Zeven uur ver ! Toe, slaap, we zullen morgen verder zien.

De oude man zonk terug op zijn beddezak en Spitel zat somber aan de tafel. Gans het toneel aan het Vossenhol kwam hem weer duidelijk voor. Hij had Mariette vermoord... Dat vond hij vreselijk. En Kathelijne had haar naar het Vossenhol gezonden. Het meisje was dus voor hem naar ginder gekomen. Misschien had Jan De Lichte haar verjaagd.

— Waarom woonde ze ook bij de kapein ? mompelde Spitel. Bah... ze heeft wat ze verdient ! Ze hield me voor de zot.

Maar als Jan De Lichte het vernam ! En Denijs van Balen ontstelde weer bij die gedachte... Hij durfde niet meer onder de bende komen. Hij zou er zelf om het leven gebracht worden.

Het lijk van Mariette lag nog in de dreef. Zou Doolage het laten vervoeren, het brengen naar de Wolvenburg als

een getuigenis tegen hem, de moordenaar, het lid van de roversbende ?

Dat vooruitzicht benauwde Spitel zeer.

— O, ik moet dat weten ! zei hij bij zich zelf. Als alles bekend wordt, heb ik twee vijanden : het gerecht en Jan De Lichte. Dan blijft er niets anders meer over dan ver weg te vluchten. En ik bezit geen geld ! Toch moet ik zekerheid hebben.

Terugkeren naar het Vossenhol dan, naar de plaats der misdaad, naar zijn slachtoffer de eens zo vrolijke Mariette, die zijn geliefde was geweest.

Denijs zag geweldig tegen die tocht op. Hij vermaledijde zijn vergissing. Hij zag echter geen andere weg dan te gaan en stond recht.

— Waar gaat ge heen, Denijs ? Ga toch niet weg ! Waarom doet ge uw mantel aan ? vroeg Diederik van Balen.

— Ik moet even buiten zijn en kom dadelijk terug. Slaap nu toch ! snauwde Spitel.

— O, ik kan niet slapen ! Laat mij niet alleen ! Ik durf niet...

— 't Zal niet lang duren !

— Waar gaat ge dan heen ?

— Kijken, wat Kathelijne uitvoert, loog de zoon.

— O, ik wil mee...

— Neen, dat kan niet !

— Ik ben zo bang ! Wat zal er nog allemaal gebeuren ?

— Maar niets ! Wees toch zo kinderachtig niet !

— Ik ga toch mee ! Gij hebt mij in deze toestand gebracht, gij hebt mij verlokkt dat geld te aanvaarden en nu zoudt gij mij achterlaten en zelf vluchten ! Dat is wel gemakkelijk, maar laf en gemeen !

— Ik vlucht immers niet.

— Jawel... jawel... ik raad uw plannen ! Ge wilt van uw vader weglopen.

— Ge liegt ! En ge zult daar blijven liggen ! Doe wat ik zeg.

De grijsaard wilde toch opstaan, maar Denijs stootte hem ruw neer en dreigde :

— Als ge niet doet wat ik zeg, loop ik zeker weg, en dan kunt ge maar zien hoe ge u zelf helpt, koppigaard ! Ik wil weten wat Kathelijne uitsteekt.

— Denijs, heb toch medelijden met uw vader ! smeekte Diederik van Balen. O, ik zal sterven van angst !

— Dat ware nog het beste ! riep de schurk met een hevige vloek. Zijt gij een man ! Ge ligt daar te kreunen als een kind om niets ! Ge kunt nu niet meegaan. 't Is nacht !

En de zoon verliet snel de hut.

— Denijs ! snikte de grijsaard.

Maar de schelm snakte de deur woest dicht en ging heen. Hij stapte vlug door toch om zich heen kijkend, of Kathelijne hier niet rondspookte. Hij zag haar niet.

Na een moeilijke, zeer vermoeiende tocht kwam hij nogmaals op het Vossenhol aan. Hij had er zich eigenlijk heen gesleept.

In de dreef lag nog het lijk.

— Ze hebben Mariette niet meegenomen, zei Spitel tevreden. Dat is goed. Komaan, een dode moet ik niet vrezen. Wat kalmte nu. Maar zou Doolage met zijn volk binnen zijn ?

Het licht brandde nog. De jonge man sloop naar de woning. Alles was er stil. Hij waagde zich binnen en vond de kamer natuurlijk verlaten.

— Ik heb nog geluk, hernam Spitel bij zich zelf. Ze zijn allemaal weggelopen. Ha, waarom was ik zo laf ? Had ik ze aan de Wolvenburg afgewacht en van achter de bomen neergeschoten ! Krijg ik nu nog ooit de kans ! Mariette moet begraven worden... maar niet in de kuil. Ik zal ze naar de kelder slepen en daar vindt niemand haar ! Dan is er geen bewijs van moord... geen onderzoek... en ze kunnen niets tegen mij doen.

Toch beefde hij toen hij de dode bij de voeten greep om haar naar de woning te sleuren.

— Laat ik liever proberen haar te dragen, dan maak ik geen spoor mompelde hij.

Spitel zweette weer van angst.

— O, Mariette, had ik geweten, dat gij het waart ! zei hij half luid. 't Was een ongeluk...

Hij hief het lijk op, maar liet het ontsteld weer zakken. Hij hoorde een gerinkel en schrok er geweldig van. Dan werd hij toch weer kalmer.

— 't Lijkt geld, zei hij, dat gerinkel. Zou Mariette er bij zich hebben ? Wie weet ? Ik moet het onderzoeken. Hier zie ik niets... Binnen...

Met inspanning van alle krachten, en telkens rustend, sjouwde hij het lichaam naar het huis. Hij legde het in de gang en haalde de lamp. Hij kreeg een schok toen hij nu het gelaat van het ongelukkige meisje zag. De ogen waren nog open.

— O, Mariette, ik wist niet, dat gij het waart, herhaalde Spitel nog eens, als om zich te verontschuldigen over zijn daad, en vlug trok hij de omslagdoek van de dode over haar aangezicht.

Dan onderzocht hij de kleding. Onder de bovenrok vond hij een beurs... Hij sneed die los. Ze zat vol goud... het goud van de kapitein.

Verbluft staarde Spitel er naar.

— Gered ! juichte hij. Ik ben rijk... en nu kan ik vluchten... nu vertrek ik naar de vreemde.

Hij hoorde plots een gerucht en blikte op. In de deuropening stond een man.

— Pebbel ! gilte Spitel, zijn makker herkenkend.

— Jongens, hier is hij ! riep Pebbel. We hebben hem... de kapitein zal tevreden zijn... Alloh, vlug, helpt me !

— Ze moeten me pakken, begreep Denijs van Balen onmiddellijk en doodsbenauwd stormde hij door een zijdeur, zonder de beurs met goud mee te nemen.

— Jongens, vlug, of hij ontsnapt nog, schreeuwde Pebbel. Alle duivels, hij heeft iemand vermoord... hier ligt een dode. Alloh, kom... hem achterna.

Vijf kloeke kerels volgden Pebbel door dezelfde deur. Maar Denijs had tijd gewonnen. Hij rende door een aan-

tal kamers. Pebbel droeg de lamp, maar struikelde en viel. Het licht doofde uit. De rovers vloekten van teleurstelling. Ze moesten nu in de blinde tasten. Pebbel zocht een andere lamp, doch het duurde een geruime tijd, eer hij weer licht had gemaakt.

De mannen zagen dat in een ander vertrek een raam open stond. De slijksporen op de vloer en het kozijn bewezen, dat Denijs langs hier gevlucht was.

— Hij is weg! zei Pebbel met een vloek. Hij is ons te glad geweest. En buiten moeten we geen moeite doen. We zullen Spitel daar niet vinden.

De rovers keerden bij de dode terug en herkenden ze nu. Maar ze vonden ook de beurs met goud. Pebbel snakte die begerig op.

— Delen! riepen de anderen.

— Zoveel geld! zei er een.

— We hebben het samen gevonden! beweerde een ander.

En aller ogen glinsterden van goudlust.

— Ik moet die beurs aan de kapitein geven! verzekerde Pebbel.

— Dat zegt ge, om ons te bedriegen.

— En alles zelf houden!

— We kennen u!

— Maar dat zal niet gebeuren!

Zo klonk het driftig en dreigend. De bandieten waren gereed om Pebbel het goud te ontwringen.

— Mannen, ge zult immers getuigen zijn, dat ik alles aan Jan De Lichte overgeef, sprak Pebbel.

— Maar dat geld is voor de kapitein niet!

— Wel neen, wij hebben het gevonden. Jan De Lichte is ook zo medeelzaam niet.

— Hij houdt altijd het beste deel voor hem.

— Geen goud voor hem!

— Laat ons de buit verdelen!

Zo werd er dan gesproken.

— O, mij is het goed, hernam Pebbel. Maar zwijgen dan, niet waar?

— Natuurlijk!

— Wij zijn door hetzelfde geheim verbonden. Laat ons zien hoeveel er is.

Ze gingen in de kamer en stortten het geld op de tafel uit. O, hoe begeerlijk staarden allen er naar... De ogen vonkten, de wezens gloeiden, de handen, die het geld beroerden, beefden.

De kerels telden en maakten zes hoopjes. Ieder had een belangrijk bedrag. Opgewonden lachten de schavuiten elkander toe. Niemand dacht nog aan de dode.

— Wat een geluk!

— Wie zou dat gepeinsd hebben?

— Jan De Lichte zond ons uit om Spitel te vangen en naar het Munnikenbos te brengen en we vinden hier een schat.

Zo riepen ze, terwijl ze met bevende handen hun goud streelden.

— Weet ge wat, mannen? hernam Pebbel. De bende loopt op haar laatste benen... zelfs de kapitein laat de kop hangen.

— Dat is waar, bevestigde een van de schavuiten. De Franse soldaten komen van de Hollandse grens ons opjagen.

— De gevangenis te Aalst wordt voor ons gereed gemaakt. Ze verwachten er veel volk en ze verdelen sommige zalen in cellen, wist een derde te vertellen.

— Luister, vervolgde Pebbel, ik heb geen goesting om op de Markt te Aalst door het venstertje van de beul te kijken.

— En ik ook niet!

— Mij krijgen ze daar nooit!

— En daarom, ging Pebbel voort, geef ik de pijp aan Maarten. Doe als ik... we hebben nu geld en we trekken naar een andere streek! De kapitein kan naar de duivel lopen!

— Deserteren? vroeg er een.

— De bende verlaten en zo al met eens? zei een andere.

— Zal de kapitein ons getrouw blijven? riep Pebbel. Als hij het alles te aangebrand vindt, maakt hij zich ook uit de voeten en neemt hij de hele kas mee. Hij betaalde ons weinig de laatste tijd.

— Dat is wel zo ! stemde er een uit het groepje toe.

— En hoe komt Mariette aan dit goud ? We zagen Spitel de beurs uit haar kleren nemen. Hij heeft het meisje vermoord om het geld te roven.

— Natuurlijk !

— Dat is duidelijk !

— Maar hoe komt Mariette aan zo'n schat ? Ze was het lief van Jan De Lichte. Als de kapitein haar zo'n geschenk kon geven...

— Misschien heeft zij het gestolen ! meende een der rovers.

— 't Is gelijk ! Het bewijst dat er in de hut van de kapitein veel goudstukken liggen. Hij heeft een pot, om als een grote heer weg te trekken, als het gevaar te groot wordt, beweerde Pebbel. En wij zouden zo stom zijn te wachten tot ze ons als beesten naar Aalst sleuren, op de pijnbank leggen, de leden kraken en op alle manieren folteren, en dan ons ophangen, of erger nog, radbraken. Ieder doet wat hij wil, maar mij ziet het Munnikenbos niet meer terug. Ik ben zo stom niet !

— Pebbel spreekt verstandig ! stemde een der makkers toe. Hij heeft gelijk.

De anderen knikten. Het plan leek hun wel goed.

— Hoe zou de kapitein ons ontvangen, als we zonder Spitel kwamen ? hernam Pebbel. Hij is tegenwoordig als een razende hond. 't Is ook de angst die hem plaagt. Alles loopt tegen. Hij wilde nu Spitel ophangen en voor mij, bah, ik had daarom niet geschreid, maar er mijn plezier in gehad, want Spitel heeft mij dikwijls bedrogen. Maar zal Jan De Lichte nu niet een ander voorbeeld stellen en een van ons voor de strop uitkiezen ? Ik babbel niet langer, ik trek naar het Brabantse... ik heb geld en kan een tijd voort.

Twee rovers hadden hun vrouw in het Munnikenbos.

— O, gaat er dan seffens stillekens om ! ried Pebbel aan. Als ge tenminste een vrouw aan uw slippers wilt hebben ! Nu, dat is uw zaak ! Ik vertoon mij al gindse kant niet meer.

— Blijven we samen als we er van door trekken ? vroeg een der mannen.

— Ja, dat moet !

— Alleen is te triestig !

— En samen kunnen we nog eens een slag slaan en onze spaarpot vergroten.

Aldus luidden de meningen.

— Mij goed, antwoordde Pebbel. Laat ons dan samen blijven... maar geen vrouwen in de groep ! Dan lopen we dadelijk in de gaten. Die zich om zijn wijf bekommert, zegt haar dat ze hier of daar gaat wonen tot we in betere tijden terugkeren.

De rovers stonden op, na veilig hun goud verdoken te hebben. Ze lachten bij de gedachte aan de teleurstelling en de woede van Spitel, die om de schat een moord had gepleegd en nu niets bezat.

In de gang keken ze nog even naar het lijk.

— Mariette zal toch al niet meer door de beul lastig gevallen worden ! zei Pebbel spottend. Och, het was een deugniete. Ze hield ieder voor de zot... En ja, dat loopt eens mis !

— Laten we haar hier liggen ? vroeg een der mannen.

— Van eigen, hernam Pebbel. Ik verlies geen tijd om ze te begraven. Dat moet Spitel maar doen.

— Hij heeft ze vermoord, wij trekken ons niets van haar aan, bevestigde een ander.

*

Spitel doolde weer als een razende hond. Soms stond hij te vloeken, bij de gedachte aan de schat die hem was ontgaan.

En wat nu ? Jan De Lichte zocht hem ook. Wat hij had gevreesd, was al waarheid. De kapitein zou hem ter verantwoording roepen en Denijs van Balen wist wel, wat zulks betekende.

Mariette was gekomen met goud, zeker om hem te waarschuwen en samen met hem te vluchten. En hij had haar neergeschoten.

— Mariette dood... maar Aleida op de Wolvenburg en de vrouw van mijn vijand, van die gehate Doolage, siste hij.

Denijs sleurde zich naar de hut op de Franse kouter. Ja, hij zou naar de vreemde trekken... hier was alles uit... maar eerst moest hij rusten... eerst slapen.

Hij trad de kleine woning binnen. Zijn vader was er niet meer.

— De oude is weggegaan, mompelde Denijs. Hij was benauwd... Bah, het kan me niet schelen waar hij doolt en morgen trek ik alleen naar de vreemde. Mijn vader zou maar een lastpost zijn.

Hij wierp zich op de beddezak neer om te rusten.

GEVANGEN.

KATHELIJNE wist wel wat ze zei, toen ze Diederik van Balen plaagde met het gerecht. Ze had vernomen dat er te Blasius-Boekel een patroelje Fransen was gekantonneerd. Deze was een der eerste afdelingen, die uitgezonden werden om de rovers te achtervolgen.

Kathelijne besloot slim te handelen... Ze had nooit tot de bende behoord, maar toch plaagde haar geweten haar soms, omdat rovers in haar hut vriendelijk waren ontvangen geworden. En nu zou ze zich zuiveren — zo meende ze — door de van Balen's aan te klagen.

Blasius-Boekel is een klein dorp; rond het oud kerkje stonden toen slechts enkele huizen. Van aan het bedehuis liep een weg steil naar de Boekelse beek om dan weer te klimmen naar Maria-Horebeke. Noordwaarts leidde de baan over Slijpen naar Zottegem.

Het dorpje lag in rust toen Kathelijne er aankwam. De oude vrouw ging naar de herberg tegenover de kerk en bonsde op de deur. Een slaperige man keek door het raam en vroeg vrij nors:

— Wie is daar?

— Ik moet de soldaten hebben...

— Ze zijn uit. Wat is er gebeurd?

— Ik zal het aan de soldaten zeggen...

— Wie zijt gij?

— Ge kent me toch niet. Ge zijt im-

mers niet benauwd van een vrouw zeker? De soldaten zijn hier ingekwartierd.

— Ik kan u niet binnenlaten, hernam de herbergier al brommend.

Want die boodschap kon wel een list zijn om hem zijn deur te doen openen.

Wie weet, lagen er geen rovers in hinderlaag, woedend, omdat hier soldaten gekantonneerd waren. De waard had met grote tegenzin de Fransen in huis genomen. Na een paar dagen verdwenen ze weer en dan kon Jan De Lichte hem wel eens lastig vallen.

— Ge doet zeker met de rovers mee, schreeuwde Kathelijne woedend.

— Wilt ge wel eens zwijgen, lelijke fees! Wie weet, waarom gij daar staat met uw gemaakte boodschap.

— Omdat ik weet, waar de soldaten rovers kunnen gevangen nemen!

— Wacht buiten en zeg het hun als ze komen! Ik kantonneer soldaten, maar niet al het volk, dat hier bij nacht en ontij binnen wil! En laat mij nu gerust.

De man snakte het venster dicht en Kathelijne stapte grommend heen. Ze zocht een schuilplaats tegen het kerkhofmuurtje, maar dan werd ze bang van de doden, welke er begraven waren en ze ging wat verder tegen een gevel leunen.

Wel twee uren verliepen. Eindelijk hoorde Kathelijne gerucht. 't Was hoefttrappel.

— Ha, de soldaten zijn daar, mompelde ze vergenoegd, en ze keerde naar de herberg terug.

Een groep ruiters hield daar stil.

— Wie is daar? vroeg de overste, een gedaante bemerkend.

— Mijnheer, ik heb wat te zeggen, antwoordde de vrouw.

Bij de soldaten diende een Vlaming als tolk. Hij trad nader en vernam nu, dat Kathelijne twee mannen kende, die tot de bende behoorden.

— Ze zijn in mijn huis gedrongen, vertelde de vrouw. Daar steken ze zich weg. Maar ik zal er u brengen. Het is niet ver van hier.

De overste vernam nu de tijding. Hij

was even achterdochtig. De rovers gingen met listen om. Zou deze vrouw de soldaten niet in een hinderlaag lokken ?

De officier had ook ontzag voor Jan De Lichte. Hij hoorde zoveel over de sluwheid van de kapitein spreken. Hij liet Kathelijne in huis brengen en de tolk moest haar scherp ondervragen. De herbergier werd ook ontboden, doch kende Kathelijne niet. En om zich te verontschuldigen, dat hij geweigerd had haar binnen te laten, weidde ook hij ijverig uit over al de listen en lagen van de bende. Hij verwittigde de officier op zijn hoede te zijn.

Deze besloot in elk geval de dag af te wachten.

Hij had geen lust ergens in een bos van Vlaanderen te sneuvelen. Daarom had hij nu voorzichtig slechts op de hoofdwegen gepatrouilleerd.

Kathelijne maakte nog ruzie met de herbergier over diens wantrouwen, maar ze moest gelaten op een bank in de gelagkamer blijven zitten. De overste ging wat slapen, en ook de mannen strekten zich op hun stroleger uit. Een bleef bij de vrouw en dronk en rookte.

Toen het licht werd wekte hij zijn makkers. Ook de officier verscheen nu, en na een haastig ontbijt vertrok de groep.

— Nu kunnen we tenminste zien, waar die vrouw ons brengen wil, zei de overste.

Kathelijne werd voor een der ruiters op een paard gezet.

Kathelijne wees de weg. En vrij spoedig toonde ze haar eenzame hut. De mannen stapten af en de vrouw werd ook van het paard geholpen. Ze ging eerst binnen.

— Er is er maar een, zei ze, buiten komend, maar het is de slechtste van de twee. Ge doet een goede vangst. Voorzichtig, hij slaapt nog... en ge kunt hem binden eer hij het weet.

De soldaten drongen binnen. Denijs van Balen lag te ronken op de beddezak. Toen twee mannen hem grepen, ontwaakte hij.

— Wat is er ? Wat is er ? riep hij verdwaasd. Wie zijt gij ?

Maar dadelijk begreep hij de waarheid en een geweldige schok beroerde hem.

— Wat wilt ge ? vroeg hij dan, trachtend verbazing te veinzen. Komt gij mij aanhouden ? Maar waarom ?

Hij sprak nu Frans en vervolgde dat dit alles een dwaze vergissing moest zijn.

— Ik ben jonker van Balen, zei hij tot de officier.

— Te zwaarder is uw schuld en het is genoeg bekend, dat ook heren tot de roversbende behoren !

— Bende... bende... Maar wat bedoelt ge ?

— Hoe komt ge als edelman in deze hut ?

— Juist omdat ik op mijn kasteel niet veilig was voor de rovers.

— We zullen uw kasteel eens bezoeken en zolang laten we alle redetwist varen !

Denijs protesteerde nog, maar hij werd gebonden en zo op een paard gezet.

Hij zag het grijnzend gelaat van Kathelijne, doch zweeg tegenover haar. Hij moest zijn woede bedwingen, want anders kon hij gevaarlijke dingen zeggen. Hij was thans blij, dat zijn vader zich hier niet bevond ; de oude zou zich dadelijk door zijn houding en gekerm verraden hebben.

DE ANGSTIGE.

JA, de oude van Balen had de hut verlaten. In zijn nood wilde hij het medelijden van Aleida afsmeken... 's Morgens vond men hem bewusteloos voor de Wolvenburg.

Men bracht hem binnen. Aleida ontstelde vreselijk. Renatus beweerde, dat hij 's nachts geroep had gehoord.

Men legde de oude man op een bed.

— Laat hem tot rust komen, zei Bernard tot Aleida. Hij heeft veel geleden door de koude.

— Wie weet, hoe lang oom daar gelegen heeft ?

— Ja, Aleida, dat is raadselachtig. Blijkbaar kwam hij naar ons en was hij niet op weg naar het Vossenhol. Als hij spreken kan, zal hij ons vertellen, wat er allemaal geschied is.

— En Renatus heeft hem horen roepen.

— Zo beweert hij, maar de kerel is niet te vertrouwen. Het is een onbeschaamde snoever.

— En toch ! Wie weet, heeft oom in zijn nood niet om mij geschreeuwd ?

— Ge moet nu geen gewetenswroeging hebben. Wij behandelen hem edelmoedig. Hoe deed hij jegens u ?

— Denk er nu niet aan. Ge wilt hem toch ontvangen, niet waar ?

— O, ja, op voorwaarde dat gij u zelve nu geen hardheid of onbarmhartigheid gaat verwijten.

Bernard keek door het raam.

— Hemel... Zie nu eens ! riep hij. Soldaten met een gevangene...

— Denijs ! kreet Aleida ontsteld ook door het raam blikkend.

Plots begon ze over al haar ledematen te beven.

— O, wat is er gebeurd ? vroeg ze stamelend.

— Misschien voor die moord van Mariette, antwoordde Doolage. Houd u kalm. We hebben met Denijs niets te maken.

— O, als het maar niet is als rover !

— En wat dan nog ?

— O, ge weet het !

— Maak u toch niet ongerust.

Maar Aleida moest van ontroering gaan zitten.

— Denijs gevangen ! herhaalde ze. En hij zal wraak nemen en mij nu belasteren.

— Word nu maar kalm, lieve Aleida. Ge staat immers onder mijn hoede. Luister, blijf hier bij uw oom... ik moet naar het Vossenhol.

— Waarom ?

— Als getuige. Wij waren daar gisterenavond, hebben de schoten gehoord

en dus is het mijn plicht inlichtingen te verstrekken. Zulks ontslaat me tevens van een lastige reis naar Aalst, waar ik anders het gebeurde zou moeten aangeven.

— Bernard... O, zeg niet, dat oom hier is. Ze zouden hem ook aanhouden en dat zou ik vreselijk vinden.

— Goed... ik zal dit verzwijgen... als het me mogelijk is... Maar een zaak gaat voor alles : uw veiligheid. Gij hebt nu genoeg van de beide van Balen's geleden, om niet ter wille van hen gekompromitteerd te worden.

— Wat zal er allemaal gebeuren ? Het gerecht van Aalst is al tegen u...

— Het zal nu wel veranderen. Bovendien heb ik veel invloed bij de Franse kommandant. En wat alles beheerst, gij zijt een edele, rechtschapen vrouw. Wie zou de hand naar u kunnen uitsteken.

Doolage kon nu echter niet langer blijven om Aleida te bemoedigen.

Hij riep de Blommaerts, Sander en Deschepper en begaf zich met hen naar het Vossenhol. Onderweg vertelde hij het doel van hun tocht.

— O, gisteren vermoedden we al, dat Denijs van Balen schuldig was, zei een der Blommaerts. Zijn leven was altijd liederlijk en er staat immers geschreven, dat de weg der goddelozen niet zal bestaan. Denijs moest eens in aanraking komen met het werelds gerecht. Mocht hij nu maar tot zijn geweten ingaan en aan Gods oordeel denken. Hem wordt nog tijd gegund, doch het meisje ondervond de waarheid van het ernstig woord uit de Heilige Schrift : « In het midden van het leven zijn we in de dood ».

Bernard liep intussen in gedachten voort. Aleida had gelijk : er konden ernstige dagen aanbreken, indien Denijs zijn nicht beschuldigde, waartoe de fielt best in staat was. De heren te Aalst waren verbitterd op hem, wegens zijn krachtig optreden en ze zouden het zeker niet nalaten, hem te benadelen en te grieven, wanneer ze de kans kregen.

En Dutoit ? Doolage kende de wispel-
turigheid en de lichtzinnigheid van die
kommandant. Kon hij op hem rekenen ?

— Maar ik zal aan Aleida's zijde
staan ! nam de heer van de Wolven-
burg zich voor. Moet er gestreden wor-
den, welnu, ik deins voor niets terug.

*

De soldaten hadden Denijs naar het
Vossenhol gebracht.

In de gang vonden ze het lijk van
Mariette.

— De oude vrouw heeft ons gespro-
ken over een meisje, dat u hier moest
komen bezoeken, zei de overste. Dat
meisje ligt daar nu. Toe, beken maar,
dat ge ze gedood hebt. Kent gij haar ?

— Neen ! loog Denijs.

— Gij hebt haar nooit gezien ?

— Neen !

— Dat is toch uw huis ?

— Ja... het Vossenhol...

— En het meisje kwam er heen !
Voor wie dan ?

— Dat weet ik niet ! Misschien voor
het werkvolk, voor een knecht. Of ze
kwam met de rovers ! Ge ziet wel, dat
er hier heen en weer gelopen is. Er zijn
dus inbrekers geweest en wij wisten,
dat we zulk bezoek zouden krijgen.
Daarom waren we vertrokken.

— Waar is uw vader ?

— Ik weet het niet.

— En hij was bij u in de hut...

— Maar hij is heengegaan, terwijl
ik sliep. Vader was in de laatste tijd
erg aan het suffen en ik vrees, dat hij
half zinneloos vertrokken is.

— En waarom was hij zo angstig.

— Voor de rovers...

— Neen, voor het gerecht, zegt de
oude vrouw.

— Ja, als gij een edelman niet en
dat wijf wel gelooft, helpt het niets, of
ik nog antwoord.

Intussen naderde Bernard met zijn ge-
zelschap. Doolage dacht nog altijd na,
over hetgeen hem nu te doen stond.
Als hij Denijs aanklaagde zou hij deze
verbitteren. Hij wist, dat Aleida op de

Wolvenburg vertoefde. Het bleek uit de
brief die Aleida had ontvangen.

Denijs zou in zijn woede over de be-
schuldiging door Doolage, zijn nicht be-
lasteren. En ja, de schijn was tegen
haar, want de schurk had Aleida zon-
der dat deze het vermoedde, in zijn ro-
verszaken gemengd. En dan al haar rei-
zen en trekken... Ze had onder bende-
leden vertoefd.

— En toch zal ik spreken, nam Ber-
nard zich voor. Zo ik begin met de
waarheid te verzwijgen, zal de schijn
later tegen mijn vrouw zijn.

En met dit besluit kwam Bernard op
het Vossenhol aan, juist toen soldaten
Spitel wilden wegvoeren. Denijs van
Balen schrok. En woede beving hem,
bij het zien van de man, die hij zo ge-
weldig haatte.

— Ha, zeker ook kameraden ? mom-
pelde de officier. Zij lopen netjes ge-
kleed.

Maar hij veranderde, toen Doolage
vooruit trad en zich voorstelde als de
heer van de Wolvenburg met zijn be-
dienden.

— Ik kom een getuigenis afleggen,
zei Doolage. Daar in de gang zie ik het
lijk, dat ik gisterenavond in de dreef
vond.

— Gij waart gisterenavond hier ? riep
de officier verrast uit.

— Ja... met deze lieden en mijn
vrouw.

— En waarom kwaamt ge ?

— Omdat we ontboden waren door
deze brief.

Bernard had het stuk meegebracht
en reikte het de overste toe.

De tolk vertaalde de inhoud.

— Nu moet ik verklaren, ging Ber-
nard voort, dat Aleida, waarvan sprake,
voor uw gevangene daar is moeten
vluchten ! En blijkbaar werd ze gister-
avond in een list gelokt.

— Door Diederik van Balen, de vader
van deze jonge man.

— Hij schreef de brief, naar ik over-
tuigd ben, onder de dwang van zijn
zoon.

— Gij liegt! snauwde Denijs. Ge wordt zelf van bandieterij verdacht.

— De officier kan inlichtingen over mij vragen bij mijnheer Dutoit te Aalst.

— Onze kommandant?

— We werken samen om de bende te ontmaskeren.

— Deze zoon van Balen wordt beschuldigd tot de bende te behoren.

— Ik wil alleen getuigenis afleggen over hetgeen ik zelf ondervond, hernam Bernard. Gisteravond kwamen wij dus allen — en deze mannen kunnen het getuigen — met Aleida van Balen mee. We hoorden schoten in de dreef ginds, snelden toe en vonden het lijk van het meisje. Ze was dus zo juist vermoord. De dader hebben wij niet gezien.

— En gij zegt, dat ik het deed! riep Denijs uit.

— Dat heb ik nog niet beweerd. Wij zijn in huis gegaan, hernam Bernard.

En nu vertelde hij, welk onderzoek hij ingesteld had naar aanleiding der voetsporen.

De officier luisterde aandachtig toe, en hij ook moest de laarzen zien. In de kamer waren de voetsporen verward, wegens het bezoek van Pebbel en zijn kameraden, maar aan de stal bij het gereed gemaakte graf vond men ze terug.

— Ik zou maar alles bekennen! zei de officier ten slotte tot Denijs.

— Ik beken niets, want ik ben onschuldig! riep de gevangene op woeste toon. Die kerel daar, is altijd mijn vijand geweest. En nu vindt hij de gelegenheid om mij te belasteren. En zijn volk spreekt hem natuurlijk naar de mond.

— Mijnheer van Balen, zei nu een der Blommaerts, wie God vreest, die vreest de mensen niet. Uit mijn mond komt geen leugen en ik aanzien geen personen om hen als slaaf te dienen. De wet van Mozes verbiedt ons valse getuigenis af te leggen. Mijn ja is ja en mijn neen is neen, tegenover wie ik ook sta.

De tolk der soldaten had het druk om alles over te brengen.

— Nog een vraag, hernam de officier tot Doolage. Was de vader gisterenavond hier?

— Neen!

— Dus moet die brief een list geweest zijn, om de nicht naar dit kasteel te lokken.

— Gewis... en ik heb nog een verklaring.

Bernard vertelde nu, hoe hij eens door misverstand gevangen was genomen geworden door de schout van Oudenaarde en in de kelder zekere Mariette ontmoette en ook een genaamde Spitel.

— Welnu, zei hij, Spitel is niemand anders dan Denijs van Balen.

— Gij liegt... gij liegt! raasde de gevangene. Ik heb nooit een valse naam gedragen.

— Mariette is het meisje dat daar ligt, dat zal de schout van Oudenaarde kunnen getuigen. En in de gevangenis bleek het duidelijk, dat ze met Spitel, of liever met Denijs, liefdesbetrekkingen had.

— Maar dat gaat te ver! raasde de aangehoudene. Wat durft ge zeggen?

— De waarheid!

— Dat alles is zeer gewichtig, verklaarde de officier. Dus heeft de kerel zijn lief vermoord!

Doolage zelf verkeerde in spanning. Hij had al meer verteld, dan hij zich eerst voorgenomen had.

De mededeling dat Spitel en Denijs één persoon waren, had hij gedaan in zijn verontwaardiging. Zo kon hij Aleida in het geval mengen. De waarheid moest gezegd worden. En vooreerst zou Denijs zijn nicht niet verklappen, want dan bekende hij eigen schuld.

De officier nodigde Doolage in de kamer en maakte proces verbaal op. Dan begaf hij zich met zijn mannen en de gevangene naar het dorp, om de ambtenaar te spreken en deze te gelasten het lijk weg te brengen. Bernard keerde naar de Wolvenburg terug.

VADER VAN BALEN.

DOOLAGE trof zijn vrouw nog in dezelfde sombere stemming aan. En het verbeterde niet, toen Bernard verslag gaf van het gebeurde.

— O, ik zal ook beschuldigd worden, jammerde ze.

Eindelijk werd ze toch wat kalmer onder de aanmoedigende woorden van haar echtgenoot. In de namiddag kwam Diederik van Balen geheel bij. Hij was zeer zwak, maar toch helder van geest. En hij wilde nu spreken. Hij was zeer beschaamd, nu hij tot de ontdekking kwam, dat hij op de Wolvenburg lag en gastvrijheid en liefde ontving.

— O, Aleida, vergiffenis! smeekte hij. Vergiffenis... ik heb zoveel misdaan!

— Oom, denk er nu niet aan! drong de jonge vrouw aan. Alles is vergeten. Ge moet genezen.

— Neen... neen... 't is beter dat ik sterf...

— Spreek daarover niet, oom... Ge wordt hier wel beter...

— O, die brief... die brief! stamelde de oude man.

Doolage luisterde scherp. En ja, nu hoorde hij, wat er gebeurd was en hoe Denijs van Balen zijn schot voor Aleida had bedoeld. Moest hij die getuigenis voor het gerecht herhalen, de getuigenis van een vader tegen zijn zoon... maar tevens bij de vader een belijdenis van zijn eigen schuld?

— O, spaar hem! fluisterde Aleida. En toen was bij Bernard het besluit genomen.

— Ja, antwoordde hij.

— Ik dank u...

De grijsaard keek Aleida weer aan en vroeg:

— Gij zijt met jonker Doolage gehuwd?

— Ja, oom...

— Ik dank God er voor? ik durf u mijn zegen niet geven... ik ben er onwaardig toe. Maar... o, kon ik zeggen, hoe ik u heil en voorspoed wens! Mocht ik alles opnieuw beginnen...

— 't Was Denijs, oom...

— Ja, 't was Denijs... maar ik stemde toe. Ze zullen mij komen halen...

— Maar neen, oom, stel u dat uit het hoofd. Niemand weet, dat ge hier zijt.

— Denijs is weggelopen...

Aleida en Bernard zouden voor de grijsaard de waarheid aangaande zijn zoon verbergen. Anders nam de angst van Diederik van Balen nog toe.

— Aleida, hernam de zieke, ik zou gaarne de pastoor van Volkegem spreken. Zou dat mogelijk zijn?

— We zullen hem vragen hier te komen, oom. Hij zal het zeker doen.

— O, ja... Wat zijt ge goed! Ik heb het niet verdiend...

— Ik zal dadelijk iemand zenden, beloofde Bernard en hij verliet de kamer.

De heer van de Wolvenburg dacht na.

— Neen, ik kan en mag die ongelukkige niet aanklagen en zelfs zijn verblijf niet kenbaar maken, zei hij bij zich zelf. We moeten hem redden. Renatus zal echter weer niet kunnen zwijgen.

Doolage sprak met Sander en deze was dadelijk bereid naar Volkegem te gaan, om de geestelijke te halen. Bernard riep dan Renatus bij zich en zei:

— Ge weet dus, dat de heer van Balen hier is...

— O, jonker, ik heb hem vannacht horen roepen. Elsje meende, dat het een geest was... de geest van uw oom nog wel. Peins toch eens, wat gedachten...

— Zwijg met die onzin!

— Juist... zo noemde ik het ook en ik heb mijn vrouw vermaand, toch niet zo bijgelovig te zijn. Maar of het helpen zal! Ge weet, hoeveel superstitie er is.

— Ze zei, dat het op de Wolvenburg spookte en ik heb haar flink uitgelachen en bespot. Ze werd nog kwaad.

— Elsje heeft dat niet beweerd. Ik ken haar veel te goed. Ge moest u schamen.

— Genoeg nu daarover! Ik moet u ernstig waarschuwen. Vertel aan nie-

mand buiten het kasteel, dat de heer van Balen hier is. Houd uw mond!

— Gij zijt weer aan het doorslaan, maar luister nu liever eens! Als ik merk dat gij buiten vertelt wie hier verblijft, dan stuur ik u voor goed weg... En Elsje zal blijven! Begrepen?

— O, jonker, dring daarop bij de anderen aan, vooral bij Sander en bij Martina en haar man. Bij mij is het niet nodig. Ik weet wat aan de bijzondere dienaar van een edelman past: geheimhouding van alles wat hij ziet en hoort. En ik kan zwijgen als een graf.

Een uur later trad de pastoor van Volkegem binnen. Doolage verwelkomde hem hartelijk.

— Ik ben van morgen naar Ouden-aarde geweest bij die dame, vertelde hij dadelijk.

— Juffrouw Larifère?

— Ja! Maar toen ze hoorde, waarvoor ik kwam, wees ze me de deur. O, wat was ze onbeschoft.

— Ze wilde dus niet gewaarschuwd worden?

— O, neen... «Ik weet wel wie u stuurt», zei ze. «Die valsaard van de Wolvenburg!» Neem me niet kwalijk, dat ik haar woorden overbreng zoals ze die uitsprak.

— O, neen... ze raken me niet. Maar er schijnt dus nog gebabbeld te worden op de Wolvenburg?

— Dat moet zijn. Die dame was verwittigd.

Doolage dacht dadelijk aan Renatus. Die had zeker zijn tong weer geroerd.

— Och, zei hij, als ze dan met die Tinus trouwen wil, wel dat ze in het huwelijksbootje stapt. Zo wordt haar hartewens vervuld. Ze moet het weten!

— Toch zal ik trachten alles nog te vermijden. Tinus is van mijn parochie, mijn ongelukkige parochie... laat ik liever zeggen, een van de vele ongelukkige, verwilderde parochie's. Men zegt, dat de duivel eens de ongewijde klokken uit onze toren wierp. De klokken zijn nu gewijd, maar de duivel zit in de mensen.

— Ik heb u verzocht te willen komen op aandringen van Diederik van Balen, die boven ziek te bed ligt, sprak Bernard.

— Wat... is hij hier?

Doolage vertelde nu in het kort hoe de heer van het Vossenhol op de Wolvenburg geraakt was.

— Goddank, dat hij tot inkeer komt, hernam de pastoor van Volkegem. En Denijs?

— Denijs werd verklikt en ze hebben hem bij de kraag gegrepen. Laat ik u nog meer mededelen. 't Is goed dat ge alles weet, al verzoek ik u aan Diederik niet te laten merken, dat zijn zoon aangehouden werd.

En Doolage beschreef nu de tocht naar het Vossenhol, het vinden van het lijk, het bezoek der soldaten, al het gebeurde, wat door de geestelijke met ontsteldenis vernomen werd.

— Maar het gerecht zal ook om Diederik komen, zei de pastoor.

— Het weet niet, dat hij zich hier bevindt.

— Renatus!

— Ik heb hem de les gelezen.

— O, ik ken de knaap. Hij zal gezworen hebben, dat hij nooit babbelt, maar vast en zeker vertelt hij alles aan de eerste de beste die hij ontmoet en beweert hij er bij, dat hij Diederik van Balen gevangen heeft genomen.

— In dat geval weet hij, dat ik hem weg stuur!

— Dat baat niet. 't Is een ziekte! verzekerde de geestelijke. Zie, ik zou het vreselijk vinden, moest die oude man nog in de gevangenis geraken. Het gerecht zou hem zelfs pijnigen. Hij is schuldig... meer dan lieden zonder ontwikkeling en beschaving, maar hij bezweek voor zijn slechte jongen. Luister, laat hem aan mij over. Ik neem hem mee en zal hem ergens verduiken...

— En u zelf in gevaar brengen?

— Kom... kom... in gevaar! Ik mag wel het een en ander verbergen... en weet, dat Diederik schuldig is door biechtgeheim en heb daarvan dus aan niemand rekenschap te geven.

(wordt vervolgd)